

Врѣхъ възпрява шеметното било,
Кръстили го Момина Могила.
Утринъ слънце първо я здрависва
Вечеръ сетнио сбогомъ съ нея зема.
Отъ къмъ съверъ Руй по ней купнѣе
Отъ къмъ пладнѣ Руенъ я ревнува.
По плѣщи ѝ суръ елень едва ли
Мой прѣброди гоненъ отъ ловжия.
Низъ поли ѝ сѣнчестъ лѣсъ тъмнѣе.
А прѣдъ лѣсъ се старъ габаръ издига,
Листитѣ му приказка ромонятъ
Ермината обичъ прѣговарятъ.

